

Від дітей до правнуків

Минає шістдесят дев'ять років з того моменту, як пролунали останні вибухи Великої Вітчизняної війни. Багато втрат і горя зазнали люди в ті часи, адже кількість загиблих незліченна. Проте були й щасливці, яким вдалося гідно пройти цей тернистий шлях і зостатися в живих. Нині їх залишилося обмаль, але потрібно пам'ятати ще й тих, хто не дожив до цього річного Дня Перемоги. Тому хочу розповісти про ветерана, якого вже немає з нами, проте, впевнена, спогад про нього живе в серцях багатьох.

Цього чоловіка звали Василь Григорович Стоян. Народився він 24 лютого 1919 року в мальовничому селі Велике Вербче в сім'ї селянина. Дитинство проходило, як і в усіх селянських дітей тих часів. У 1931 році хлопець закінчив чотири класи, а згодом отримав професію рахівника, після чого працював у радгоспі. В тому проміжку дійсності йому зустрілася дівчина на ім'я Ганна, з якою юнак пізніше й одружився. Але над їхнім щасливим подружнім життям нависла чорна хмара.

29 лютого 1941 року двадцятидволітній хлопець склав присягу, з чого й почалося його військове життя. Служив Василь Григорович у 488 артилерійському полку старшим телефоністом до 1943 р. У лютому цього ж року його перевели до 815 відділу стрілецького батальйону стрілкою. З травня 1944-го воював на Біло-

руському фронту, а згодом війна перебазували до 29 запасного стрілецького полку кулеметником.

Перемогу над німцями зустрів у Берліні, але на цьому війна для нього не закінчилася. Обставини склалися так, що потрапив на Забайкальський фронт, де був вимушений воювати з японцями. До своєї родини солдат повернувся у вересні 1946 року, а груди його прикрашали п'ять нагород: медалі «За відвагу» (10 квітня 1945 р.), «За перемогу над Японією» (30 вересня 1945 р.), «За взяття Кенігсбергу» (9 червня 1945 р.), «За перемогу над Німеччиною» (9 травня 1945 р.) та орден «Червона зірка».

Повернувшись до мирного життя, Василь Стоян влаштувався в колгосп «Перше травня». Починаючи з 1950 по 1955 рр., його тричі обирали депутатом Великовербченської сільської ради. Василь Григорович усе життя сумлінно працював, за що був нагороджений медаллю «Ветеран праці». На пенсію пішов у 1979 році, але не припинив мозолитися, адже треба було наглядати за домашнім господарством. На сімдесят другому році життя, а саме 4 лютого 1991 року, життєвий шлях ветерана обірвався.

Незважаючи на те, що Василя Стояна немає в живих вже двадцять три роки, його родина, від дітей до правнуків, про нього не забуває. Саме вони розповіли мені епізоди з життя воїна-переможця.

Оксана КРИГЕР.
Фото з сімейного архіву.